

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie jún 2014
III. senát

Nález:

spisová značka	III. ÚS 12/2014
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	6. mája 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľky spolu s tretími osobami podali správnu žalobu, na základe ktorej krajský súd zrušil rozhodnutia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) o zamietnutí rozkladov proti rozhodnutiam, ktorými boli podľa výsledkov výberového konania zamietnuté žiadosti sťažovateľiek a tretích osôb o vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancií záchrannej zdravotnej služby.</p> <p>Po odvolaní ministerstva Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľkám zmenil a žalobu zamietol.</p> <p>Proti rozsudku najvyššieho súdu podali sťažovateľky ústavnú sťažnosť, v ktorej namietali, že rozhodnutie najvyššieho súdu sa nevysporiadalo s námietkami sťažovateľiek proti postupu ministerstva a bolo vnútorne rozporné, nepreskúmateľné, neodôvodnené a arbitrárne.</p> <p>Podľa sťažovateľiek sa najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dostatočne nezaoberal ich tvrdením, že predmetné konanie prebiehalo v rozpore so zák.č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoPZS“). Ministerstvo totiž upravilo podmienky výberového konania vydaním osobitného dokumentu (ďalej označený len ako „Podmienky“), ktorého vydanie však zákon nepredpokladal a ktorý zásadným spôsobom modifikovali ustanovenia ZoPZS týkajúce sa výberového konania.</p> <p>Okrem toho najvyšší súd podľa sťažovateľiek neaplikoval rovnaké princípy na všetkých účastníkov konania, keď identickej žalobe vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade vyhovel, zatiaľ čo vo vzťahu k sťažovateľkám bola žaloba zamietnutá. Sťažovateľky tiež poukázali na odlišné rozhodnutia v iných súdnych konaniach v obdobných veciach.</p> <p>Najvyšší súd sa tiež podľa sťažovateľiek nevysporiadal s tým, že v napadnutých rozhodnutiach ministerstvo neuviedlo, prečo sťažovateľky mali splniť hodnotiace kritériá na nižšej kvalitatívnej úrovni ako úspešní žiadatelia, čo bolo jediným dôvodom zamietnutia ich žiadosti.</p> <p>Najvyšší súd tak svojím rozhodnutím v zmysle ústavnej sťažnosti porušil právo sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>

	<p>Najvyšší súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že výberové konanie prebehlo v dvoch fázach a Podmienky sa vzťahovali len k prvej fáze, v ktorej sa ako sankcia pre nedodržanie podmienok uplatňovalo vylúčenie zo súťaže. Sťažovateľky zo súťaže vylúčené neboli, preto sa nezákonnosť podmienok účasti výberového konania proti nim neprejavila. Proces výberového konania riadila výberová komisia, ktorá musela určiť poradie jednotlivých uchádzačov a vybrať toho, ktorý najlepšie splnil kritériá podľa § 14 ods. 9 ZoPZS. Výsledok - poradie uchádzačov - sa konštitutívne určilo podľa súhrnného porovnania záverov jednotlivých členov komisie a z tohto dôvodu ani iné odôvodnenie, teda okrem toho koľko bodov v súhrne získal uchádzač a aké je jeho poradie, nie je realizovateľné. V konaní neboli označené dôkazy na vykonanie výsluchu členov výberovej komisie a senát nemal žiadny skutkový podklad, aby závery členov výberovej komisie vyhodnotil ako nezákonné.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, v ktorých právomoci je výklad a aplikácie zákonov. Tento výklad a aplikáciu môže ústavný skúmať len vtedy, ak sú arbitrárne a nie sú náležite zdôvodnené.</p> <p>V napadnutom konaní najvyšší súd svojím rozsudkom zmenil rozsudok krajského súdu tak, že správnu žalobu sťažovateľiek zamietol. Napriek zásadnej zmene obsahu rozhodnutia v tejto časti najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol len znenie § 245 ods. 2 a § 250i ods. 3 OSP a § 14 ods. 10 a 11 ZoPZS, opísal výsledky výberového konania o poradí dotknutých žalobcov pre sídla jednotlivých staníc záchrannej zdravotnej služby a právne posúdenie zhrnul konštatovaním, že takto určené poradie nebolo spochybňované, rozhodnutia týkajúce sa úspešných uchádzačov neboli predmetom žaloby a zákonnosť správneho rozhodnutia bola odvodená od získaného poradia, pričom vady výberového konania boli voči každému uchádzačovi aplikované rovnako, a teda poradie uchádzačov neovplyvnili. Podľa záverov najvyššieho súdu sa podmienky týkali len prístupu do výberového konania a tieto práva prístupu mali byť u sťažovateľiek zachované.</p> <p>Ústavný súd považuje za významné, že najvyšší súd vo veci rozhodol opačne ako krajský súd, ktorý sporné rozhodnutia ministerstva považoval za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Takáto zmena v právnom hodnotení veci si zo strany najvyššieho súdu vyžadovala podrobnú odpoveď konfrontovanú s relevantnými námietkami sťažovateľiek a ostatných žalobcov. Napriek tomu, že krajský súd vo svojom rozsudku opísal zistenia vyplývajúce zo záverečnej správy výberovej komisie, ktorá bola súčasťou administratívneho spisu a signalizuje, že pri tomto hodnotení uchádzačov sa pravdepodobne vychádzalo z podmienok, ktorým aj podľa najvyššieho súdu nemožno „priznať záväzné právne účinky a ani ich vymáhať voči účastníkom konania“, najvyšší súd v napadnutom rozsudku len stroho konštatoval, že podmienky, s ktorými „bola konfrontovaná zákonnosť napadnutých rozhodnutí, sa týkali prístupu do výberového konania a tieto práva prístupu do výberového konania u žalobcov 2/ - 5/ boli zachované“.</p> <p>Dôležitosť ústavným súdom vyžadovaných odpovedí, ktoré v napadnutom rozsudku absentujú, zvyrazňujú aj odlišné výsledky rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu v analogických právnych veciach, na ktoré sťažovateľky poukazujú v sťažnosti a z ktorých vyplýva aj záver, že ak „proces výberového konania trpel závažnými právnymi vadami (bol nezákonný), v súlade so zákonom nemohli byť ani výsledky Výberového konania a ani výsledky konania o udelenie povolení na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby (rozhodnutia o udelení povolenia alebo o zamietnutí žiadosti). Zákonnosť výsledkov totiž zásadným spôsobom ovplyvňuje zákonnosť konania o udelenie povolenia (povolení), pretože Ministerstvo zdravotníctva SR je výsledkami Výberového konania v rámci konania o udelenie povolení viazané (§ 14 ods. 11 ZoPZS). Z neprávania nemôže vzniknúť právo (ex iniuria ius non oritur).“ (bližšie pozri rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo/40 43/2012 z 19. júna 2013).</p> <p>Imanentným znakom právneho štátu je aj princíp právnej istoty, ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď. Rozporné právne názory najvyššieho súdu na identické situácie sú tak v konečnom dôsledku spôsobilé podkopávať dôveru verejnosti v súdny systém. Pokiaľ teda najvyšší súd rozhodol v sťažovateľkami namietanej právnej veci odlišne, podľa názoru ústavného súdu mal vypracovaniu dôsledného a presvedčivého odôvodnenia napadnutého rozhodnutia venovať zvýšenú pozornosť. Najvyšší súd sa však žiadnym spôsobom nevyrovnal so svojou „rozchádzajúcou“ sa rozhodovacou činnosťou</p>

	<p>pri výklade dopadu nezákonne aplikovaných podmienok na výsledky konaní o udelenie povolení na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby.</p> <p>Ústavný súd považuje skúmanie prípadnej aplikácie podmienok pri hodnotení uchádzačov vo výberovom konaní za právne významné najmä z hľadiska, či takýmto postupom nedošlo k vade konania pred správnym orgánom, na ktorú sú súdy povinné prihliadnuť podľa § 250i ods. 3 OSP. Rozsudok najvyššieho súdu síce v odôvodnení toto ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku obsahuje, avšak v súvislosti s ním ďalej len uvádza záver, že vady výberového konania boli „voči každému uchádzačovi aplikované rovnako“ a boli „bez vplyvu na poradie uchádzačov“. Uvedené konštatovanie však najvyšší súd bližšie neodôvodnil. Pokiaľ sa pri vyhodnocovaní doručených žiadostí o vydanie povolenia vo výberovom konaní posudzovali (hodnotili) jednotlivé kritériá podľa podmienok, ktoré svojím obsahom išli nad rámec ustanovení zákona, potom nemožno vylúčiť, že v prípade, ak by sa predložené ponuky vyhodnocovali len podľa kritérií ustanovených zákonom, mohla výberová komisia dospieť k iným záverom, a tým aj k inému poradiu uchádzačov. Postup ministerstva vo výberovom konaní podľa nezákonne vydaných podmienok potom mohol mať vplyv na zákonnosť celého konania i napadnutého rozhodnutia ministerstva.</p> <p>Ústavný súd preto dospel k záveru, že v predloženej veci sa najvyšší súd mohol dopustiť zjavného omylu pri výklade relevantných právnych predpisov, osobitne v závere, že správne konanie nebolo postihnuté vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i OSP), čo najvyšší súd viedlo k nezodôvodnenému rozhodnutiu o zmene rozsudku krajského súdu. Tento záver najvyššieho súdu sa preto javí ako rozporný s ostatnými okolnosťami prípadu a s prihliadnutím na to ho ústavný súd vyhodnotil za arbitrárny.</p> <p>Na uvedenom závere nič nemení skutočnosť, že najvyšší súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti prostredníctvom predsedu senátu konajúceho vo veci vlastne doplnil chýbajúcu argumentáciu. Takýmto spôsobom však nie je možné nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu zhojiť, pretože k nemu došlo mimo procesnoprávne vymedzeného rámca odvolacieho konania.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľiek na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľkám priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: III. ÚS 95/06, PL. ÚS 36/95, PL. ÚS 21/00, EStP: Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998, Zielinski, Pradal, Gonzales a ďalší v. Francúzsko, EStP – Veľká Komora, sťažnosti č. 24846/94 a č. 34165/96 až č. 34173/96</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 207/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lubomír Dobřík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález –vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>13. mája 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Krajský súd uznesením zamietol sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a neboli prijaté návrhy sťažovateľa na nahradenie väzby sľubom, dohľadom, resp. peňažnou zárukou.</p> <p>Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že toto rozhodnutie sa riadne nevysporiadalo s jeho odvolacími námietkami a je preto nezákonné, arbitrárne a nepreskúmateľné a z týchto dôvodov krajský súd porušil právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>

	<p>Sťažovateľ uviedol, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil aj poukazom na výsledky iného trestného konania, v ktorom však neboli zistené dôvody väzby sťažovateľa a podľa stanoviska súdu v tomto konaní dokonca absentovala aj dôvodnosť podozrenia proti sťažovateľovi. Okrem toho sa krajský súd nevysporiadal ani s námietkou, že okresný súd pri výsluchu sťažovateľa nevzal do úvahy nim predložené svedecké výpovede, ktoré spochybňovali, resp. vylučovali ponechávanie sťažovateľa vo väzbe, ale aj dôvodnosť jeho trestného stíhania, keď žiaden zo svedkov vypočutých v predmetnom trestnom konaní sťažovateľa neusvedčoval z trestnej činnosti a žiaden z nich ho ani nepoznal. Podľa sťažovateľa tak nebola preukázaná opodstatnenosť väzby, pričom krajský súd sa vo svojom rozhodnutí zamerail iba na dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu, ktorá nemala oporu v predložených dôkazoch a nepreskúmal komplexne procesné a hmotné podmienky väzby.</p> <p>Krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že v danom štádiu trestného konania nebolo povinnosťou súdu hodnotiť zadovážené dôkazy tak, ako tomu je na hlavnom pojednávaní pri rozhodovaní vo veci samej, t. j. či sa stal skutok, či tento vykazuje znaky trestného činu a či ho spáchal obvinený. Pri hodnotení dôkazov pre rozhodnutie o väzbe súdu postačoval záver, že 1) zistené skutočnosti nasvedčujú, že bol spáchaný skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, 2) tento skutok má znaky trestného činu a 3) sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený. Týmito úvahami sa riadil aj senát krajského súdu pri zisťovaní materiálnej stránky veci a táto miera pravdepodobnosti bola u sťažovateľa dosiahnutá. Senát krajského súdu poukázal na fakty z výpovedí svedkov C. a K., oboznámil sa s výpoveďami ďalších svedkov, predložených obhajobou v rámci konania o sťažnosti a na tieto reagoval tak, že ich nepovažoval za také, ktoré by oslabili dôkaznú situáciu a dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa. Senát krajského súdu si osvojil závery z predchádzajúcich súdnych rozhodnutí o väzbe obvineného, ale nezostal len pri tomto konštatovaní a zároveň sa sám zaoberal existenciou konkrétnych skutočností odôvodňujúcich jeho väzbu. Napokon senát krajského súdu výslovne uviedol, že súdy rozhodujúce o väzbe obvineného netvrdia, že by tento participoval na skutku pre ktorý sa viedlo iné trestné konanie proti sťažovateľovi, ale na tento fakt iba poukázal ako na okolnosť celého prípadu.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyplýva, že pri námietke porušenia základných práv sťažovateľov podľa čl. 17 ústavy skúma ústavný súd aj požiadavky kladené na zákonnosť väzby v zmysle čl. 5 dohovoru. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, všeobecné zásady v ňom obsiahnuté a účel obmedzení osobnej slobody, ktoré pripúšťa čl. 5 ods. 1 dohovoru. V zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru je osoba vo väzbe oprávnená podať návrh na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú podstatné pre „zákonnosť“ väzby v zmysle dohovoru.</p> <p>Požiadavka preskúmania hmotných podmienok pritom znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť s poukazom na kritériá právne, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ale aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že predmetom jeho posúdenia v danom prípade by preto mala byť otázka, či krajský súd pri preskúmaní a rozhodnutí o sťažnosti sťažovateľa postupoval v súlade s požiadavkami kladenými na „rozhodovanie o zákonnosti väzby“, t. j. či rešpektoval sťažovateľovo právo podať návrh na preskúmanie dôvodov väzby.</p> <p>Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol, že „... v predmetnej trestnej veci boli splnené všetky formálne ako aj materiálne náležitosti, podmienky a predpoklady pre vzatie obvineného do väzby a jeho ďalšie ponechanie vo väzbe. V spisovom materiáli sa nachádza dostatok dôkazov, z ktorých vyplýva dôvodnosť trestného stíhania obvineného R. V. a podozrenia, že obvinený spáchal skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie a vznesené voči nemu obvinenie. V terajšom štádiu konania vychádzajúc najmä z výpovede svedka R. C..., ďalej z výpovede svedka M. K..., nemá krajský súd žiadne pochybnosti o dôvodnosti trestného stíhania obvineného. Toto presvedčenie nemôže oslabiť ani obhajobou namietaný fakt, že ďalší svedkovia vypočutí v predmetnej trestnej veci... obvineného R. V. nepoznali...“.</p> <p>Preskúmaním napadnutého rozhodnutia ústavný súd zistil, že krajský súd sa dôsledne neriadil uvedenými ústavnými a zákonnými požiadavkami kladenými na rozhodovanie</p>

	<p>o zákonnosti väzby sťažovateľa, pretože sa žiadnym spôsobom nevyrovnal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa uvedenou v jeho sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe týkajúcou sa iných (konkrétnych) trestných vecí, a teda žiadnym spôsobom nevyhodnotil vplyv týchto konaní na ním prerokúvaný prípad v súvislosti so zákonnosťou väzby sťažovateľa (ako samostatnej osoby).</p> <p>Okrem toho ústavný súd zistil, že odôvodnenie ponechania sťažovateľa vo väzbe krajským súdom, ktorý tak urobil výlučne odkazom na „<i>správne závery</i>“ prvostupňových súdov rozhodujúcich o väzbe „<i>obvinených</i>“ v ich predchádzajúcich rozhodnutiach, je všeobecné a nekonkrétne, a teda absolútne nepreskúmateľné a nezohľadňujúce princíp prezumpcie nevinoty, pretože rovnako nedáva jednoznačnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, či je väzba sťažovateľa (ako samostatnej osoby) vzhľadom na výsledky dosiaľ vykonaného dokazovania zákonná. Tieto skutočnosti boli základom konštatovania ústavného súdu, že nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu je v príčinnej súvislosti s označenými právami sťažovateľa, porušenie ktorých namieta.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že krajský súd svojim uznesením porušil základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.</u></p> <p><u>Ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Sťažovateľ v petite sťažnosti tiež žiadal, aby ústavný súd nariadil jeho prepustenie z väzby na slobodu. Napriek vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd vychádzajúc z konkrétnych okolností daného prípadu, ako aj z princípu subsidiarity upraveného čl. 127 ods. 1 ústavy konštatuje, že rozhodovanie o uvedenej požiadavke nepatrí do právomoci ústavného súdu.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 165/02, III. ÚS 16/09 ESELP: Vodeničarov c. Slovenská republika z 21. decembra 2000; Winterwerp v. Holandsko z 24. októbra 1979; Brogan and Others v. Anglicko z 29. novembra 1988, Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. decembra 1979</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 83/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ľubomír Dobřík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>24. apríla 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o vydaní peňažných prostriedkov zo súdnej úschovy, ktoré sa začalo v roku 2013.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že uvedená vec nevykazovala žiadne znaky skutkovej alebo právnej zložitosti. 2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mohli byť pripísané na ťarchu sťažovateľov, naopak, sťažovatelia aktívne vystupovali na ochranu svojho práva, urgenciou a sťažnosťou na priet'ahy v konaní sa usilovali ukončiť stav nečinnosti okresného súdu. 3. Pri hodnotení postupu okresného súdu ústavný súd konštatoval, že konanie bolo poznačené nečinnosťou okresného súdu, ktorý vykonal prvý relevantný úkon vo veci po

	<p>takmer 9 mesiacoch od podania žiadosti o vydanie predmetu úschovy a o vydaní predmetu úschovy rozhodol až po doručení sťažnosti na prietahy v konaní ústavnému súdu.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd každému zo sťažovateľov priznal finančné zadosťučinenie vo výške 300 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p> spisová značka</p>	<p> III. ÚS 118/2014</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Lubomír Dobřík</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález –vyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p>24. apríla 2014</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie kúpnej ceny, ktoré sa začalo v roku 2007.</p>
<p> ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd nezistil, že by išlo o právne alebo skutkovo zložitú vec. 2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľky nemalo negatívny dopad na dĺžku konania a sťažovateľka bola v konaní aktívna a súčinnosťná. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a konštatoval, že trvanie napadnutého konania 6 rokov a 4 mesiace, z toho na okresnom súde takmer 6 rokov, je už samo osebe neprimerané. Postup okresného súdu v napadnutom konaní bol neefektívny, keď jeho rozsudok vo veci bol po odvolaní z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom zrušený uznesením krajského súdu a vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie. Následne až po vyše štyroch rokoch od začatia konania, bola vec postúpená miestne príslušnému okresnému súdu. <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p> spisová značka</p>	<p> III. ÚS 410/2013</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>

druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	6. mája 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o návrate maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, ktoré sa začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o otázku zložitosti posudzovanej veci, ústavný súd konštatuje, že predmet konania bol skutkovo náročnejší vzhľadom na zahraničný prvok v konaní a potrebu vykonania cezhraničného znaleckého dokazovania a tiež vzhľadom na špecifický okruh dokazovania predpísaný relevantnou právnou úpravou. Táto skutková zložitosť veci však nemôže ospravedlniť zistenú neefektívnu a nesústreďnú činnosť okresného súdu. Právnu zložitosť veci sťažovateľa ústavný súd nezistil, keďže aplikovaná právna úprava (Dohovor o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí a ustanovenia tzv. komunitárneho práva - nariadenie ES č. 2201/2003) sa nevyznačuje komplikovanosťou. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že prerokovaná vec si vyžadovala výnimočný dôraz na rýchly a efektívny postup okresného súdu.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľa nemalo výraznejší podiel na predĺžení konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ktorý sa vyznačoval nesústreďenosťou a neefektívnosťou, keď rozsudky okresného súdu boli zrušené z dôvodu odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a nesprávneho právneho posúdenia veci, resp. v druhom prípade pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Okrem toho okresný súd v dvoch prípadoch bez relevantných dôvodov vyhovel žiadostiam právnej zástupkyne účastníčky konania o odročenie termínu pojednávania a na základe námietky účastníčky konania o odňatí možnosti konať bol nútený zrušiť svoje predchádzajúce uznesenie o skončení dokazovania a pokračovať v pojednávaní. V konaní zistil ústavný súd aj krátkodobé obdobie pasivity v rozsahu približne štyroch mesiacov. Relevantným faktorom, ktorý mal negatívny dopad na plynulý priebeh posudzovaného konania, bol tak predovšetkým postup okresného súdu, ktorý vyústil do zbytočných prieťahov konania.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi nepriznal právo na finančné zadosťučinenie, keďže ešte pred rozhodnutím ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa bola jeho vec okresným súdom meritórne rozhodnutá, aj keď nie právoplatne, a teda okresný súd v rámci svojich dispozícií vykonal všetky kroky na dosiahnutie právnej istoty sťažovateľa. Konštatovanie porušenia označeného základného práva sťažovateľa zaručeného ústavou a jeho práva zaručeného dohovorom preto považoval ústavný súd za dostatočné.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 156/2014
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb

druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	6. mája 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o ochrane osobnosti, ktoré sa začalo v roku 2008.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatoval, že konanie nie je možné hodnotiť ako právne zložité, pretože tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej praxe všeobecných súdov. V danom prípade išlo o čiastočne skutkovo zložitú vec, ktorej však mal súd vzhľadom na jej povahu venovať zvýšenú pozornosť.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľa malo vplyv na predĺženie konania. Právny zástupca sťažovateľa riadne neospravedlnil neúčast' sťažovateľa a svoju na prvom pojednávaní a tiež nereagoval na výzvu súdu na predloženie návrhov na dokazovanie. Okrem toho boli odročené viaceré pojednávania z dôvodu nožnej mimosúdnej dohody účastníkov, ďalej sťažovateľ podal dve nedôvodné námietky zaujatosti proti konajúcim sudcom a tiež odvolanie proti rozsudku okresného súdu. Sťažovateľ mal na tieto procesné úkony právo, za prieťahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných však nemožno zodpovednosť pripísať na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci. Ústavný súd preto dobu potrebnú na rozhodnutie o sťažovateľom uplatnených procesných právach nezapočítal do doby zbytočných prieťahov.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukázal na to, že trvanie napadnutého konania viac ako 5 rokov bolo neprimerané a na dĺžku konania mal podstatný vplyv neefektívny postup okresného súdu. Nesprávnosť postupu okresného súdu vyplýva zo skutočnosti, že krajský súd po odvolaní zrušil rozsudok okresného súdu pre nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav.</p> <p>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 1 700 € a právo na náhradu trov konania.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 200/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	6. mája 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri exekúcii obchodného podielu, ktoré sa začalo v roku 2006.

ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o faktickú a právnu zložitost' preskúmvanej veci, ústavný súd konštatoval, že doterajšia dĺžka konania nebola závislá od faktickej ani právnej zložitosti veci, ale súvisí s množstvom procesných úkonov súdu a účastníkov.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka čiastočne prispela k predĺženiu trvania konania, keď prvé pojednávanie vo veci bolo odročené pre ospravedlnenú neúčast' konateľa sťažovateľky a sťažovateľka tiež využila svoje právo na podanie procesných návrhov na zmenu účastníkov, zmenu návrhu a právo na podanie odvolaní proti štyrom uzneseniam okresného súdu. Za priet'ahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkov konania neznaša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd poukázal na to, že viac ako sedemročné trvanie preskúmvaného konania je už samo osebe neprimerané, pričom v konaní prvostupňového súdu sa vyskytli aj krátke obdobia nečinnosti a postup súdu bol poznamenaný aj neefektívnosťou najmä vo vzťahu k rozhodovaniu o súdnych poplatkoch.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie vo výške 300 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 358/2013
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	22. mája 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o určení neplatnosti uznesenia schôdze vlastníkov bytov v bytovom dome, ktoré konanie sa začalo v roku 2004.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, konanie nevykazovalo podľa názoru ústavného súdu žiadnu právnu zložitost', keďže išlo o štandardnú určovaciu žalobu. Vec bola skutkovo zložitá z dôvodu veľkého počtu účastníkov konania, z ktorých niektorí v priebehu konania zomreli, u iných došlo k prevodu vlastníckeho práva k bytom na tretie osoby, v dôsledku čoho musel okresný súd viackrát ustáliť okruh účastníkov konania. Častým javom bola ospravedlnená neúčast' odporcov na nariadených pojednávaniach a problémy s doručovaním súdnych písomností.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že sťažovatelia svojím správaním neprispeli zásadnou mierou k predĺženiu konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukázal na to, že v konaní, ktoré trvá už viac ako 10 rokov, sa okresný súd v podstate stále nedostal k prerokovávaniu veci samej. Túto skutočnosť nemôže ospravedlniť ani už uvedená skutková zložitost' veci. V konaní bolo viacero období nečinnosti okresného súdu</p>

	<p>spolu v rozsahu 34 mesiacov, pričom jeho postup bol aj neefektívny a nesústredený. Okresný súd v priebehu konania žiadal informácie o účastníkoch konania, ktoré už boli v súdnom spise obsiahnuté, rozhodol tiež o tom, že do konania vstúpila účastníčka bez pasívnej legitímácie, čo bolo zrejme už v čase rozhodnutia okresného súdu, pričom následne bolo konanie vo vzťahu k tejto účastníčke zastavené. Okresný súd ďalej pri odstraňovaní väd dovolania vyzýval účastníkov konania na označenie právneho zástupcu a doručenie plnomocenstva dvoma samostatnými výzvami a nedostatočný bol aj jeho postup pri ustanovení spoločného zástupcu účastníkov konania podľa ust. § 29a OSP, keď okresný súd sám účastníkom tohto spoločného zástupcu nenavrhol.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal každému zo sťažovateľov finančné zadostučinenie vo výške 2 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.